

## Slohová práce

Klid rána rušily jen tiché, pomalé zvuky látky klouzající po kamenných deskách. Kostel, který se na první pohled zdál opuštěný, byl plný zvláštních hostů. Duše v očistci se přišly naposledy rozloučit s tímto světem. Bílé šaty zakrývaly jejich tváře a těla, se kterými trávily poslední chvíle.

Musely se oprostít od tohoto světa, aby mohly pojmout svět nový. Boží světlo prosvítalo skrze okenní tabulky. Někteří sami seděli v dřevěných lavicích, které byly smutnou připomínkou stromů, které všichni viděli růst. I ten nejtišší šepot se po místnosti rozléhal jako uši drásající sténání.

Další pak stáli a z velkých kostelních oken, na kterých byly podobizny svatých, vyhlíželi na jejich rodnou vísku, která se rozprostírala pod kostelem.

(Jan Navrátil, 8.A,  
2019/2020)

Byl nedělní podvečer, šli jsme s rodinou na mši. Farář říkal modlitbu a nejdnou upadl. Zvon zazněl a z krásného kostela se stal zchátralý a polorozpadlý kostel. Všude padala omítka, okna praskala a dveře se rozletěly.

Vítr a zima pronikla dovnitř, zhasla světla a svíčky. Nastala tma. Kus stropu zapraskal a zřítel se. V tu chvíli všichni lidé zkameněli.

(Vít Kubík, 8.B,  
2019/2020)